

1926

St. med. nr. 27.

17

Om den Internasjonale Arbeidskonferanse i Genève 1925.

Art. 8.

17. Utkast til konvensjon om skadebot for arbeidsulykker.

Art. 1.

Ethvert Medlem av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon som ratifiserer denne konvensjon, forplikter sig til å sikre at arbeidere som rammes av personlig skade ved en arbeidsulykke, eller deres erstatningsberettigede etterlatte, skal få skadebot etter satser og på vilkår, som i det minste svarer til dem som denne konvensjon setter.

Art. 2.

Lover og bestemmelser om skadebot til arbeidere skal gjelde arbeidere, tjenestemann og lærlinger beskjeftiget ved foretagender, bedrifter og innretninger av hvilken som helst slags, hvad enten offentlige eller private.

Dog skal det stå ethvert Medlem fritt i gjøre sådanne undtagelser i sin nasjonale lovgivning, som det anser nødvendig ned hensyn til:

- a) personer hvis beskjeftigelse er av tilfeldig natur og som er beskjeftiget på annen måte enn i medfør av arbeidsgiverens bedrift eller forretning,
- b) hjemmearbeidere,
- c) medlemmer av arbeidsgiverens familie som arbeider utelukkende for hans regning, og som lever i hans hus,
- d) ikke-kropsarbeidere hvis lønn går ut over den grense som måtte være fastsatt i de nasjonale lover eller bestemmelser.

Om den Internasjonale Arbeidskonferanse i Genève 1925.

Art. 3.

- Denne konvensjon skal ikke gjelde:
- 1) sjøfolk og fiskere, for hvem der skal treffes bestemmelse i en senere konvensjon,
 - 2) personer som dekkes av en særlig ordning, hvis bestemmelser ikke er mindre gunstige enn de som inneholdes i denne konvensjon.

Art. 4.

Denne konvensjon skal ikke gjelde landbruket, for hvilket skal vedbli å gjelde den konvensjon om skadebot til arbeidere i landbruk som ble vedtatt av den Internasjonale Arbeidskonferanse under dens tredje sammentreden.

Art. 5.

Den skadebot som skal betales til den skadede arbeider, eller hans erstatningsberettigede etterlatte, i tilfelle av at vedvarende arbeidsuførhet eller død blir følgen av skaden, skal betales i form av periodiske ydelser. Dog kan den helt eller delvis betales i en rund sum, såfremt vedkommende myndighet er overbevist om at den vil bli nyttiggjort på behørig måte.

Art. 6.

I tilfelde av arbeidsuførhet skal skadebot ydes ikke senere enn regnet fra den femte dag etter ulykken, hvad enten den betales av arbeidsgiveren eller av vedkommende ulykkesforsikring eller sykeforsikring.

Art. 7.

Når skade medfører arbeidsuførhet av sådan art at den skadede arbeider må ha stadig hjelp av nogen annen, skal der sørges for tilleggs-skadebot.

Art. 8.

De nasjonale lover eller bestemmelser skal sette sådanne regler for tilsyn og revisjon som ansees nødvendige.

Art. 9.

Skadede arbeidere skal ha rett til læge-tilsyn og sådan kirurgisk og farmasøitisk hjelp som ansees nødvendig som følge av

ulykker. Kostnaden ved sådan hjelp skal bæres enten av arbeidsgiveren eller av ulykkesforsikringsinnretninger eller av syke- eller uførhetsforsikringsinnretninger.

Art. 10.

Skadede arbeidere skal ha rett til å bli forsynt med, og til å få regelmessig fornyet, av arbeidsgiveren eller forsikreren sådanne kunstige lemmer og kirurgiske apparater som ansees nødvendige. Dog kan de nasjonale lover eller bestemmelser i undtagelsestilfelle tillate, at der istedetfor forsyning med og fornyelse av sådanne kunstige lemmer og apparater blir ydet den skadede arbeider en sum, som svarer til den antagelige kostnad ved å skaffe til veie og fornye sådanne apparater. Denne sum skal fastsettes på det tidspunkt da skadeboten blir fastsatt eller revidert.

De nasjonale lover eller bestemmelser skal sørge for sådanne tilsynsregler som er nødvendige enten for å forebygge misbruk i forbindelse med fornyelsen av apparatene, eller for å sikre at tilleggs-skadeboten blir nyttet i dette øiemed.

Art. 11.

De nasjonale lover eller bestemmelser skal under hensyn til de nasjonale forhold treffe sådanne forføininger som ansees mest skikket for å sikre under alle omstendigheter i tilfelle av arbeidsgiverens eller forsikrerens insolvens, at skadebot blir betalt til arbeidere som rammes av personlig skade forårsaket ved arbeidsulykker, eller i tilfelle av død til deres erstatningsberettigede etterlatte.

Art. 12.

De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal overensstemmende med de forskrifter som er fastsatt i avsnitt XIII i Versaillestraktaten og i de tilsvarende avsnitt av de andre Fredstraktater, meldes til Generalsekretæren for Folkenes Forbund for å bli registrert.

Art. 13.

Denne konvensjon skal tre i kraft den dag da ratifikasjoner av to Medlem-

Om den Internasjonale Arbeidskonferanse i Genève 1925.

mer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon er blitt registrert av Generalsekretæren.

Den blir bare bindende for de Medlemmer hvis ratifikasjoner er blitt registrert i Sekretariatet.

Senere trer konvensjonen i kraft for ethvert annet Medlem på den dag dets ratifikasjon er registrert i Sekretariatet.

Art. 14.

Såsnart ratifikasjoner av to Medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon er blitt registrert i Sekretariatet for Folkenes Forbund, skal Forbundets Generalsekretær gi melding om det til alle Medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon. Han skal også gi dem melding om registrering av ratifikasjoner som senere måtte bli meldt til ham av andre Medlemmer av Organisasjonen.

Art. 15.

Under forbehold av bestemmelsene i artikkel 13 forplikter ethvert Medlem som ratifiserer denne konvensjon, sig til ikke senere enn 1. januar 1927 å gjøre gjeldende bestemmelsene i artikkel 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 og 11 og treffe sådanne forføininger som måtte være nødvendige for å gjøre disse bestemmelser effektive.

Art. 16—19

handler om konvensjonens anvendelse i kolonier m. v.